

[Aksel Larsen.]

i dem, den er bare modstander af dem, fordi den synes, de lugter af socialisme, hvad de påviselig også gør. Men altså, vi har vore forslag til en bedre økonomisk politik, endda på lidt længere sigt, men vi har også foreslået noget, som kan få temmelig øjeblikkelige virkninger. Jeg erindrer kun her om debatten i onsdags om bekæmpelse af skattesnyderiet med de forslag, hr. Ømann ved den lejlighed fremlagde og fik afvist.

Her føler jeg særlig trang til igen at nævne forslaget om en valutareform med naturligt tilhørende pengeombytning. Ja, jeg ved godt, at man bagefter vil forsøge at bagatellisere det ved at sige, at nu, da det famøse ord er brugt fra folketingets talerstol, kan det ikke gøres. Men før det blev brugt, havde regeringen ved sin finansminister over for vort parti tilkendegivet, at det villé den ikke, og jeg ved ikke, hvad regeringen forventer af et oppositionsparti. Vi går stiltfærdigt og loyalt til regeringen og foreslår den en økonomisk forholdsregel, og regeringen vil ikke vide af det. Den vender det døve øre til, og så vil den formene os derpå at drage vort forslag frem i folketinget. Nej, den går ikke.

Hvis man vil have yderligere forslag, så vil jeg minde om, at statsministeren i sin sidste tale her sagde noget om, at det ulykkelige var, at vi var i en situation, hvor der manglede arbejdskraft. Ja men hvis jeg ikke tager meget fejl, er der 30.000-40.000 voksne mennesker, der er beskæftiget ved militæret her i landet. De gør ingen nytte. Der er jo ingen, der tror — ja, jeg ved ikke, om socialdemokratiet virkelig tror på, at et militært forsvar kan gavne dette land, men jeg tvivler på, at nogen tror på det. Jeg har set en eller anden højtstående militær person, der for nylig sagde: jo, forsvaret er vældig godt, det kan gavne, for se, vi har sendt nogle styrker til Cypern. Ja, jeg tror ikke, det beviser, at Danmark kan forsvares med militære midler, hvis der skulle komme krig på vore breddegradder.

I denne situation, hvor det gælder om at spare, kunne man spare ved at skære militærbudgettet ganske betydeligt ned. Jeg ser helst, at det forsvinder. Jeg tror ikke, det kan forsvinde på én gang, men så kunne man begynde med at halvere det, det må

kunne gøres på forholdsvis kort tid, og hvis man navnlig skærer ned ved at hjemsende så mange af de værnepligtige og i øvrigt så mange værnepligtige befalingsmænd, som det er muligt med meget kort varsel, så får man en betydelig arbejdskraftreserve stillet til rådighed, og det må da være gavnligt ikke mindst for den eksportindustri, som man er så bekymret for.

Det mangler ikke på alternative forslag, men regeringen har ikke villet lytte til dem, og det er i det hele taget sådan, at vi ikke kan have tillid til denne regering efter dens hidtidige arbejde og de sørgelige resultater, dens hidtidige arbejde har medført.

Nu tales der om indkomstpolitik, men dens dagsorden har jo ingen bestemt adresse. Indkomstpolitik skal betyde indgreb over for lønningerne. Det er ikke indkomstpolitik i almindelighed, og dens initiativ fra den 30. april havde jo heller intet andet sigte end lønningerne og talte ikke om de øvrige befolkningsgruppers indkomster. Ja men så kan man ikke forlange tillid fra vor side, og så må man altså undskylde os, at vi i denne situation ikke kan gøre andet end det, jeg allerede har sagt én gang, at sådan som denne regering har kludret, og sådan som der er — og det ved vi jo alle sammen — uenighed imellem regeringspartierne og forvirring i regeringspartierne, er det bedste, regeringen kan gøre, at udskrive valg.

Jeg tillod mig, da jeg talte første gang, at begynde med et citat af den nuværende finansminister, der har sagt, at det, det drejer sig om, er tillid; hvis man vil føre indkomstpolitik i dette land, må folketinget og regeringen nyde befolkningens tillid. Jeg siger rent ud, at hvis lønmodtagerne ikke har tillid til regeringen og folketingsflertallet, kan det for det første ikke lade sig gøre at føre indkomstpolitik, og for det andet vil forsøgene derpå formodentlig få en helt anden virkning end den positive, man dog kunne ønske sig. Det bedste, regeringen kunne gøre nu, var at erkende, at den ikke har kunnet klare de opgaver, der var stillet, og så henstille til vælgerne at afgøre, hvordan dette land skal regeres. Det er jo muligt, at det efter et valg, som ikke i sig selv løser problemer, men som kan give grundlag for problemernes løsning, var muligt i højere grad at nå dertil, at vi her i tinget kunne tale med